

es saig

editorial

Entorn del Pressupost Municipal

Si llegim la secció "Fa vint anys", resum dels temes que cada mes tractava ES SAIG en tal moment, ens trobam amb notícies curioses i sorprenents; realment es tracta d'informacions que aleshores no tenien res de sorprenent, però passat un període de temps relativament curt sí que resulten xocants. És el cas del pressupost del nostre ajuntament: ens assabentam que l'any 1980 no arribava als quinze milions de pessetes i el 1982, fa vint anys justs, era de vint-i-un milions. Amb aquesta quantitat que ara sembla ridícula l'ajuntament havia de caminar, pagar els funcionaris i serveis, i fer front a obres d'infraestructura, certament poques.

El pressupost de l'any 2001 (no tenim a mà les xifres del 2002, no sabem si ja s'han fet públiques) arriba a la quantitat de 319.012.090 PTA. L'augment que s'ha produït és molt considerable i això ha permès dur a terme moltes obres, moltes millores. Perquè és evident que aquests darrers anys s'han fet moltes coses i és injusta i falsa l'afirmació, que encara se sent a vegades, de "no fan res". No ens pertoca a nosaltres enumerar les realitzacions aconseguides; ja ho faran -ja ho fan- els seus responsables que confien de treure'n un profit i uns fruits; i bé que fan. Les obres, reformes i millores a nivell sanitari, esportiu, educatiu, mediambiental, lúdic, social, de sanejament, de benestar en general, són moltes i representen una inversió respectable. És cert que la majoria d'aquestes obres estan en part subvencionades, però l'aportació d'un 20 o un 30% per part de l'ajuntament significa una contribució prou elevada, això sense comptar les despeses de manteniment. Els ciutadans sempre voldríem més, de cada vegada exigim més, però els recursos són limitats i no queda més remei que seleccionar.

Perquè aquesta és una altra qüestió: la de les prioritats. Aquí ja ens movem en un terreny en què podem opinar, tots hi podem dir la nostra. I és segur que tots tenim present qualche obra que a parer nostre s'hauria pogut estalviar i en el seu lloc haver-ne fet tal o tal altra; uns haurien centrat les inversions més en uns aspectes, altres s'haurien decantat per uns altres. Aquesta és la gran tasca dels polítics: com que mai hi ha recursos per resoldre tots els problemes i totes les necessitats, cal prioritzar; i mai tothom queda del tot content.

Hi ha solucions perquè els desenganys no siguin tan forts? En una democràcia n'hi ha una de ben disponible: els programes electorals. Si cada partit especifica al programa les seves ofertes, no ens podem sentir decebut; això sí, hem d'exigir l'acompliment de les promeses.

Però mentre una majoria de ciutadans votin com a autòmats, o visceralment, o com a escolanets d'amèn, tot això són flors i violes.

**Bolletí de l'Obra
Cultural Balear
d'Algaida**D.L. P.M. 495/80
REVISTA MENSUALDOMICILI
Apartat de correus 5 d'AlgaidaTELÈFONS
971 665 042
971 272 576FAX
971 665 679ADREÇA ELECTRÒNICA
essaig@premsaforana.comIMPRESSIÓ
Tirrena, S.A. Manacor
Telèfon 971555212DIRECCIÓ
Delfi MuletADMINISTRACIÓ
Junta Directiva
de l'Obra CulturalDISSENY I MAQUETACIÓ
Gabriel Salas
Guillem VanrellCORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
Isabel BusquetsCOL·LABORADORS
Biel Bibiloni
Laura Ferragut
Miquel Fiolet
Catalina Fullana
Catalina Martorell
Pere Mulet
Joan Mulet
Antònia Maria Mulet
Xesc Oliver
Pere Sales
Biel Sastre
Miquel Serra
Joan Trobat
Titoieta Ràdio**es saig**
NOMÉS ES RESPONSABILITZA
DE L'EDITORIAL**sumari**

Editorial	2
Sumari/Portada	3
Aromes i gusts	4
Calaix de sastre	5
M'han dit que diuen	6
El sant del mes	7
Pluviòmetre	8
Titoieta Ràdio	9
L'ajuntament informa	10
Moviment demogràfic	12
Divendres Algaidins	13
Els lectors escriuen	13
Sabeu on és?	14
Miscel·lània terrenal	15
Quatre mots sobre...	16
Ses escoles	18
Una passejada, dues estampes...	21
Reencontre amb sor Justina	22
Pàgina de l'Església	22
Fotografia antiga	24
Un variat de poesia	25
Noticiari de l'OCB d'Algaida	26
Notícies	27
Pina	28
Esports	30
PSM-EN d'Algaida	32
Fa 20 anys	33
Festa d'en Camestortes	34
Una xerradeta amb...	36

portada**Molí de s'hort d'en Borràs.** Fotografia de Jerònia Pou.

aromes i gusts

Totes les mostasses, que són moltes, provenen de tres membres de la família de les cols, dues d'elles estretament emparentades. Es creu que el centre de difusió d'aquesta espècia fou la Mediterrània d'on és originària.

La mostassa blanca (*sinapsis alba*) es cultiva des de temps immemorials, procedents de les regions orientals de la Mediterrània, s'empra extensament per a la producció de les mostasses americanes i angleses, però no per a les franceses. És de llavors groguenques i és menys picant que la mostassa negra i la mostassa marró.

Mostassa

Tant la mostassa negra (*sinapsis nigra*), que pot arribar a dos metres d'altura, com la mostassa marró (*sinapsis juncea*) donen petites llavors rodones, però, com que la llavor de la mostassa marró és encara més petita, ha desplaçat el cultiu de la mostassa negra.

La mostassa negra és molt apreciada a la cuina índia pel seu sabor característic.

S'utilitzen per acompanyar carns i com a ingredient de salses.

En medicina s'utilitza a l'elaboració de cataplasmes amb acció revulsiva.

Llomillo amb mostassa

Ingredients per a quatre persones:

- dos llimos de porc
- una ceba mitjana
- un tassó de vi blanc
- quatre cullerades d'oli d'oliva
- dues o tres cullerades de cebollí picat
- sal

Ingredients salsa de mostassa:

- 60 grams de mantega
- 125 mil·lilitres de nata líquida
- una culleradeta de suc de llimona
- sal
- pebre bo negre acabat de moldre
- dues cullerades de mostassa de gra sencer

Elaboració: En una greixonera amb l'oli, hi courem a foc viu la ceba i els llimos salpebrats i lligats. Baixarem el foc i hi incorporarem el vi, ho taparem i ho deixarem coure durant vint minuts.

Tallarem el llimo en rodanxes, ho cobrirem amb la salsa de mostassa i espolsarem el cebollí picat per damunt.

Salsa: Fondrem la mantega en una cassola a foc moderat, hi afegirem la nata i ho deixarem bullir durant mig minut fins que s'espesseixi un poc. Hi agregarem el suc de llimona, la sal, el pebre bo i la mostassa.

Catalina Martorell i Antonia Maria Mulet

calaix de sastre

Examen de revàlida

L'Ebre és un riu molt mal educat, localista, insolidari i caparrut, perquè, en lloc de passar per allà on passen totes les coses importants, passa per allà on vol.

Primera pregunta: On és que passen totes les coses importants del món? Si responeu "al llit", "al cotxe" o "a la disco", podeu abandonar l'examen; ja teniu carabassa per fer-ne sopa. Pista: la ciutat més important comença per "Ma" i acaba amb "drid".

Dèiem que l'Ebre és un desconsiderat, un autèntic desastre de riu, un insolidari, que, en comptes de passar per aquella ciutat tan important, li enfila tot dret cap a la mar Mediterrània i així tuda les seves aigües d'una manera llastimosa.

Segona pregunta: Fixau-vos bé en el significat de la paraula "tudar". Escriviu altres frases on surti aquest verb. Exemples: Catalunya i les Illes Balears tuden els doblers de tots creant organismes localistes com l'Institut Ramon Llull. Barcelona tuda els doblers organitzant fires localistes com el "Planet Futbol". En canvi, organitzar la mateixa fira a Madrid ni és localista, ni -ves quina casualitat- és tudar els doblers.

Tercera pregunta: Sobre un mapa de la "Nación Española" tota sencera (el tribunal examinador veurà amb molt bons ulls que en llegir l'expressió anterior els alumnes cridin espontàniament: "Y por los siglos de los siglos. Amén!"), sobre el mapa dibuixau-hi el recorregut que hauria de tenir el riu Ebre per tenir un comportament solidari. Suggeriment: Deixau que la vostra mà llisqui d'una manera natural; evita el País Basc: no s'han de

forçar les coses; de Cantàbria anau cap a Castella i Lleó fent una volteta per Galícia, i d'aquí cap a Extremadura, Andalusia, Múrcia, València, Castella - La Manxa i acabau... ¿on es pot acabar, si no és a la ciutat més important de les que es fan i es desfan?.

Quarta pregunta: Reflexionau sobre els avantatges que tendria per a tothom un recorregut tan popular com l'anterior. Pistes: no caldria fer la "Vuelta ciclista a España", que es podria substituir per un descens en piragua; no caldria, per fotre l'aigua als seus propietaris naturals, fer el "Plan Hidrológico Nacional"; podríem destinar el ministre de les Aigües i de l'Ortografia Destrempada a una altra cosa. (Suggeriment: no és clar que aquesta darrera frase sigui un avantatge; s'admetran tota casta d'interpretacions...)

Cinquena pregunta: Malgrat la seva perseverança a continuar pel camí equivocat, el riu Ebre és un element paisagístic d'una singular bellesa, que ha provocat algunes de les pàgines més impressionants de la literatura espanyola i, per tant, universal. Observau amb atenció el següent poema; analitzau-lo estilísticament i situau-lo entre els corrents literaris de la postmodernitat i el ruquerisme:

"Amigo José María,
hoy te puedo prometer
que no volveré a hacer
más faltas de pornografía."

Per la transcripció de l'examen:

En Calaix i Desastre

m'han dit que diuen

Es molt freqüent el comentari que el temps passa molt aviat (però els qui passam som nosaltres), i això és ben cert: parlem de les festes de Nadal i Reis, i ja som a Sant Honorat, quan ens adonam que han passat els darrers dies i en Camestortes..., i ara ja sentim gent que fa plans per Setmana Santa. Parlant d'en Camestortes, el judici va tenir interès, però amb el fred que feia la gent ho va trobar un poc llarg. Llàstima que el ball des Sitjar no fos tan animat com es mereixien els organitzadors i la finalitat perquè es feia (la malaltia anomenada "noma" que afecta els infants de Níger), però realment va fer un temps que no convidava a sortir. La pregunta que sentírem per allà és si l'any qui ve aquest ball de disfresses es podrà fer "a cobro", és a dir, a un lloc cobert, com el pavelló que es construeix al recinte escolar.

Que, per cert, aquest recinte escolar ja no té res a veure amb les escoles que es feren inicialment. L'edifici ja ha sofert una sèrie de modificacions, interiors i exteriors, però, a més a més, s'hi han aixecat dues escoletes que fan un bon embalum, i uns vestidors que també es veuen. Ara el que destaca, i molt, per damunt tot el conjunt és l'estructura de ferro del que sembla que serà el famós (famós pel temps que fa que se'n parla, quasi tant com de les normes subsidiàries) pavelló cobert. No hi ha dubte que tot el que s'ha fet era i és necessari, però hi ha qui troba que ja hi ha massa coses...

No és la primera vegada, ni serà la darrera, que sentim aquest comentari: quants d'al·lots van a l'escola a peu? És una enquesta que a molts ens agradaria conèixer. El fet cert és que quan hi ha escola el carrer de la Ribera queda totalment col·lapsat, sobretot ara que no hi poden anar des de Sa Tanqueta.

Hem sentit parlar, i molt, de la reforma circulatòria, o de les petites reformes o canvis que es fan, i és curiós com tothom que en parla sembla tenir la solució, però són pocs els que coincideixen. El que hem sentit criticar és que no es faci un estudi seriós, de conjunt, d'una forma racional i valenta, procurant perjudicar el mínim possible, però fent prevaler el benefici de la majoria. Però això deu ser difícil, per no dir impossible, encara que dins els cafès sembla el més senzill del món.

En un punt, i seguim amb la circulació i els aparcaments, hem de dir que les opinions que hem sentit majoritàriament estan d'acord: els aparcament de davant l'oficina de Correus. Un matí que els municipals intentaven posar-hi ordre, és a dir, que la gent no deixàs el cotxe al mig encara que fos per un parell de minuts, va quedar clar que el problema és la quantitat de gent que entra a l'oficina de Correus per poc temps; i, a més a més, hi ha altres persones que s'aturen allà per comprar tabac, prendre cafè o treure doblers dels caixers. La solució que hi veu molta gent és limitar el temps d'aparcament, a 5, 10 o 15 minuts, això és igual. I la pregunta és si això perjudicaria o beneficiaria la col·lectivitat, és a dir, si hi sortirà guanyant el conjunt del poble encara que fos en perjudici d'uns quants. Ara, hi ha realment voluntat de solucionar aquest problema?

Pregunta que podríem aplicar a les famoses (famoses pel temps que fa que en parlem) normes subsidiàries: hi ha voluntat, real, de tenir-ne unes per part del nostre ajuntament?

Allà on sembla haver-hi voluntat de solucionar, o al manco pal·liar, el problema d'aparcament és a Randa, ja que segons hem sentit estan a punt de comprar, o han comprat ja, uns terrenys per destinar-los a aquest fi. Com sempre, hi ha qui troba ossos en el lleu; i diuen a veure per què aquesta compra no la fan els restaurants del poble, que realment són els que se'n beneficiaran. Però vaja, més val veure-ho com una millora per als randinos, i no encaçar moneies.

A uns rotlada sentírem comentar el tema dels clots dels camins de per fora vila, que aquest Sord treu a llum de tant en tant (sense gaire èxit, per cert). Però, deien, no importa anar tan lluny: per dins el poble ja comença a haver-n'hi bastants, sobretot als "pegats" d'asfalt de les sèquies per connectar al clavegueram: al Colomer, per exemple, n'hi ha un parell que de cada dia es van fent grossos... El que no haurien de fer, deia un, és asfaltar damunt el que hi ha ara, que si tornen a pujar el nivell del carrer les

cases encara beuran més en ploure. Que, per cert, aquest mes de febrer ha estat ben sec, pel que fa a pluges; a veure si encara ens tornarem a queixar de sequera, després de gemegar per massa aigua a fora vila.

Quan tenguin el pavelló fet, resulta que la gent tampoc no hi podrà anar d'espectador, perquè ni tant sols hi haurà una cadira (ja no parlem de grades) ni espai suficient per caber-hi jugadors i espectadors. A més, aquesta capsa de sabates, que li diuen pavelló, si l'haguessin feta fa deu anys (quan l'aproven), el pressupost hauria estat quatre vegades menor que ara. És ben hora que els integrants de l'ajuntament es plantegin les coses dues vegades abans de fer-les. I no estaria de més escoltar les persones amb experiència d'esports en un pavelló. Si no es pot anar a veure l'Algaida jugar: creïs que voldran venir a jugar al seu poble, amb tantes ganes com els fa?

Voldríem acabar amb un comentari ben positiu, ben unànim i que hem sentit de boca de persones molt diverses. Fa referència a la unitat sanitària i és un elogi de tots els professionals que hi treballen: metges, infermeres, personal d'atenció al públic. Tothom coincideix a apreciar la sort que tenim. I com que ja hem dit el que és de justícia, no ens allargarem més. Si sempre és d'agrair la professionalitat, l'amabilitat i el calor humà, encara ho és més quan un no es troba fi, que és quan acudim a aquell lloc. I pensem que és de gent noble ser agraïts.

Un sord

el sant del mes

Sant Pacià

El sant que hem triat aquest mes no és gaire conegut, però aquesta escassa anomenada o popularitat no li lleva importància. Altre temps no era així i a Barcelona el dia de la seva festivitat -9 de març- fou festa de precepte. Potser per la semblança amb el seu nom -Pacià- se li atribuïa la virtut de la paciència i per això davant una situació que demana santa paciència s'usa aquesta exclamació: "Valga'm sant Pacià / que és el millor sant que hi ha".

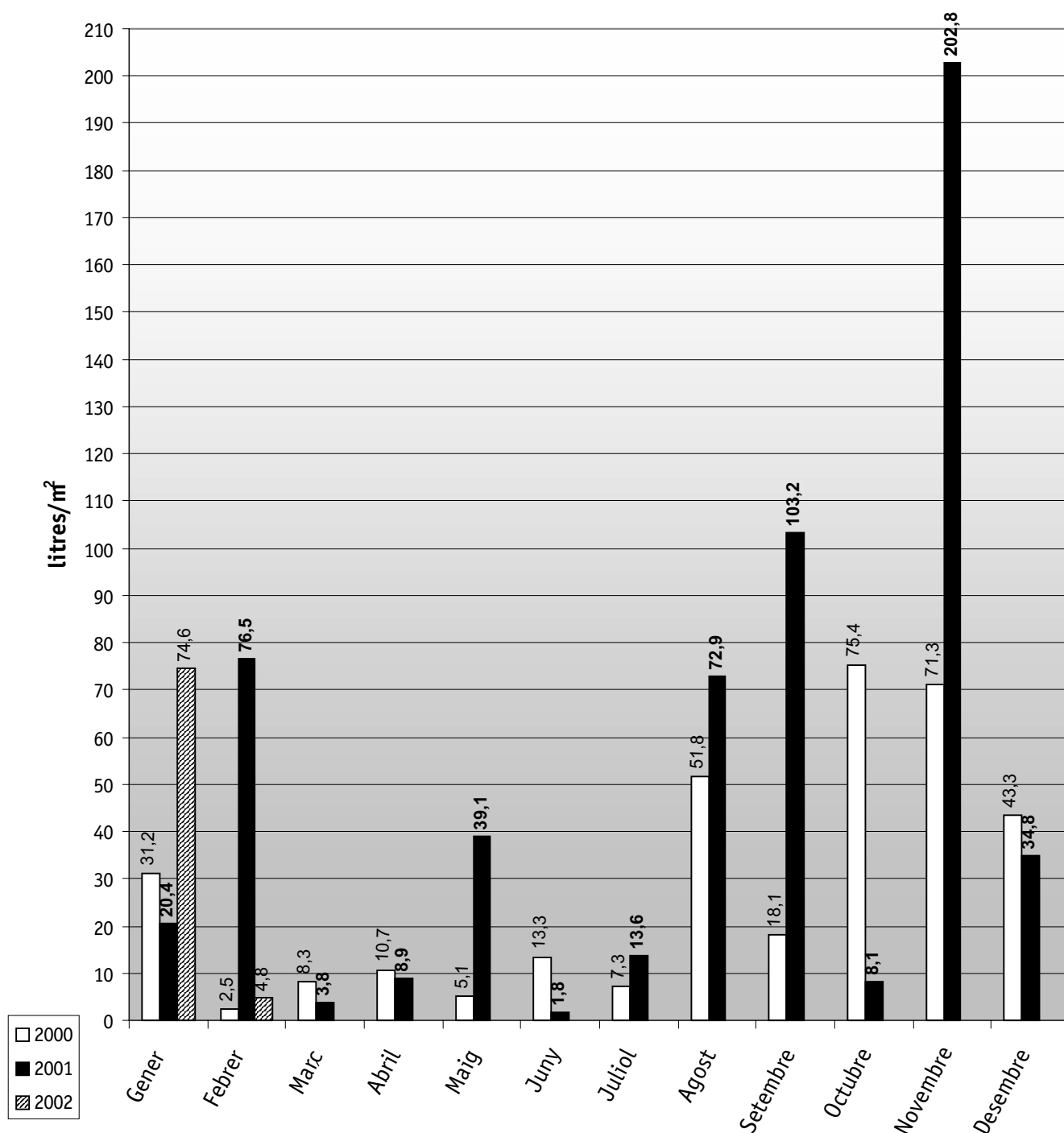
Sant Pacià és del segle IV, sembla que nascut a Barcelona, de bona família. Sabem que va néixer abans del 310 i morí després del 390; arribà, per tant, a una edat molt avançada. Es va casar i tengué un fill, de nom Dextre (Nummi Emilià Dextre), que arribà a ser prefecte del pretori de Roma i autor d'obres, totes elles perdudes, elogiades per sant Jeroni. Tornant a sant Pacià, direm que va morir la seva dona i ell es va decidir per l'estat eclesiàstic en el qual destacà pel seu capteniment, pietat i saviesa. Tant és així que, quan quedà vacant el bisbat de Barcelona, el clergat i tot el poble l'elegiren per a aquesta dignitat, càrrec que exercí fins a la seva mort.

Tenia sant Pacià una gran formació clàssica, coneixia molts d'autors grecs i llatins, a més de la Bíblia, sant Pau, Tertul·lià i altres pares de l'Església; el seu és un llatí senzill i, alhora, elegant i precís. Va escriure unes cartes, Epistulae, contra l'heretgia dels novacians; s'ha perdut un llibre, Cervus o Cervulus, que anava contra els abusos gairebé pagans que la comunitat cristiana practicava per les festes de cap d'any; de tipus pastoral és el tractat De baptismo dirigit als catecúmens; i potser l'obra més important de sant Pacià sigui Paraenesis o Libellus exhortatorius ad poenitentiam ("parainesis" és una paraula grega que significa advertiment, encoratjament) que és una exhortació a la pràctica de la penitència, profunda i entenedora.

Per acabar, recordarem una expressió molt coneguda de sant Pacià: "Cristià és el meu nom i catòlic el meu cognom", un cant o crida a la unitat dels cristians, sempre, això sí, sota la bandera del catolicisme.

pluviòmetre

Ja és ben cert que per aquí no sap ploure: passam de mesos amb pluges satisfactòries, o més que satisfactòries, a mesos secs, sense veure cap gota. Un any que anava bastant bé comença a espenyar-se. El mes de febrer s'ha quedat en tan sols 4'8 litres, és a dir, res de res. Això fa que foravila comenci a estar molt eixut i les garrigues ben brutes de pols. Encara queden uns mesos que poden ser bons, que haurien de ser bons, si no volem que aquest estiu es faci molt llarg.

Titoieta Ràdio comença una ronda d'entrevistes amb els polítics de l'Ajuntament d'Algaida

El programa Bon dia Algaida de Titoieta Ràdio té previst entrevistar cadascun dels caps de llista dels partits polítics que tenen representació a l'Ajuntament d'Algaida.

Abans de començar la cursa per la batlia de les eleccions municipals de l'any que ve, el magazine de Titoieta Ràdio, Bon dia Algaida, vol tenir una conversa amb els líders dels grups polítics que estan representats a l'Ajuntament d'Algaida.

Quan ja han passat tres anys de l'actual legislatura, és un bon moment per dedicar un espai on cada grup polític ens donarà la seva visió del funcionament i dels objectius de la política municipal.

Quines són les seves propostes?

Quines són les seves mancances?

Quins han estat els seus èxits?

Hi ha hagut algun fracàs?

Aquestes són algunes de les preguntes que ens vénen en un primer moment al cap, però segur que vosaltres, els oients de Titoieta Ràdio, en teniu moltes més. Ara és el moment de formular-les. Bon dia Algaida us obre la línia telefònica i el correu electrònic perquè pugueu demanar tot allò que vulgueu:

Tel. 971 125 381 (contestador de Titoieta Ràdio)
adreça electrònica: radio@titoieta.com

La ronda d'entrevistes començarà amb en Josep Llompart, número 1 d'Unió Mallorquina. La conversa amb el regidor d'UM tindrà lloc el proper 16 de març a les 11.15 h del matí.

l'ajuntament informa

UNITAT SANITÀRIA DE RANDA

A partir del mes de febrer, Randa disposa d'un nou consultori mèdic. El passat 3 de febrer es varen inaugurar les noves instal·lacions sanitàries, que estan ubicades a l'antic forn de Randa. El cost de la reforma i habilitació d'aquest indret ha estat de 37.596,60 € (6.255.548 PTA). La Conselleria de Salut i Consum ha aportat el 90% del seu finançament i l'Ajuntament d'Algaida el 10%, en virtut del conveni signat per les dues institucions el 15 de juny de 2000.

A l'acte d'inauguració hi assistiren el President de les Illes Balears, Sr. Francesc Antich Oliver, la Consellera de Salut i Consum, Sra. Aina Salom Soler, el Batle d'Algaida, Sr. Jaume Jaume i Oliver, membres de la corporació, altres autoritats i el personal que presta els serveis mèdics a Algaida.

El projecte de rehabilitació ha estat redactat per l'arquitecte Jaume Amengual Frau i l'obra ha estat executada per l'empresa Construccions Trobat Algaida, C B.

REFORMA I CONDICIONAMENT DEL CAMP DE FUTBOL

La comissió de govern, celebrada el 12 de febrer, va aprovar els projectes corresponents a la primera i segona fase de la reforma del camp de futbol Es Porrassar.

La primera fase, l'avantprojecte de la qual fou aprovat el mes de setembre passat, correspon a l'anivellació, drenatge, pavimentació, sistema de reg del terreny de joc, millora i embelliment dels seus voltants; preinstal·lació elèctrica, perquè en un futur es pugui canviar la il·luminació; equipament, porteries, banquetes,... Té un cost de 329.229,50 € (54.779.179 PTA). Aquesta obra inclosa dins el Pla d'Obres i Serveis del Consell de Mallorca està finançada en un 70% per aquest organisme i en un 30 % per l'Ajuntament d'Algaida.

La segona fase inclou la instal·lació de gespa artificial, amb un cost de 271.675,88 € (45.203.063

PTA). El finançament d'aquesta segona fase és a càrrec de l'Ajuntament d'Algaida, segons el conveni de col·laboració entre l'Ajuntament i el Club Esportiu Algaida, signat el passat 25 de febrer pel batle i pel president del club, Sr. Francesc Ramis.

Aquest conveni, aprovat per unanimitat per l'ajuntament plenari a la sessió celebrada el passat 14 de febrer i, també, aprovat per unanimitat per l'assemblea general extraordinària del Club Esportiu Algaida, celebrada el 29 de gener; comporta que el Club Esportiu Algaida aporta a l'ajuntament la quantitat de 271.675,88 €, que correspon al finançament de les obres de la segona fase de la reforma del camp de futbol, i l'ajuntament, durant un termini de deu anys, està obligat a tornar anualment al Club Esportiu Algaida la quantitat corresponent, interessos bancaris inclosos. Aquesta forma de finançament ha fet possible la instal·lació de la gespa artificial al terreny de joc del camp de futbol, ja que l'ajuntament no disposa dels recursos econòmics suficients, sense endeutar-se, per emprendre aquesta obra.

Les dues fases d'aquest projecte han estat redactades per l'arquitecte Sebastià Company Oliver. Aquesta reforma és una passa més en la millora de les instal·lacions esportives. El camp de futbol complementarà les piscines inaugurades l'any passat i les pistes de tennis que, en un principi, està previst que es puguin usar aquest estiu.

Cal dir que segueixen les obres dels vestidors de la piscina i, també, les obres corresponents a la millora dels antics vestidors del camp de futbol.

ADQUISICIÓ DE L'IMMOBLE VEÍ DE LA CASA DE LA VILA

A la sessió extraordinària celebrada el passat 14 de febrer, l'ajuntament plenari va acordar per unanimitat el conveni de col·laboració entre la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i l'Ajuntament d'Algaida per al finançament de l'adquisició, condicionament i habilitació de l'immoble, situat al carrer del Rei, núm. 4, per a l'ampliació de

la Casa de la Vila.

D'acord amb aquest conveni, la comunitat autònoma, aportarà a l'Ajuntament d'Algaida 300.506,05 € (50.000.000 PTA) durant deu anys, amb unes anualitats de 30.050,61 € (5.000.000 PTA), per finançar la compra d'aquest edifici. Aquest immoble fou adquirit per l'Ajuntament d'Algaida el 6 d'abril de 2001, per un import de 228.384,60 € (38.000.000 PTA). La resta 72.121,45 € (12.000.000 PTA) serviran per a obres de condicionament per a la futura ampliació de la Casa de la Vila.

OBRES DE CONNEXIÓ DE POUS AMB EL DIPÒSIT REGULADOR

Han començat les obres de connexió del pou situat al carrer del Sol amb el dipòsit regulador situat a son Micola. El cost d'aquestes obres és de 59.525,90 € (9.904.290 PTA).

Finalitzades aquestes obres, començaran les corresponents a la connexió del dipòsit regulador amb el pou de son Pericàs. El seu cost és de 21.240,61 € (3.534.140 PTA).

Aquestes obres, adjudicades a Ferroser, SA, estan finançades pel Consorci d'Aigües d'Algaida, en virtut del conveni signat el 24 d'abril de 2001 entre el Govern de les Illes Balears, el Consorci d'Aigües d'Algaida i l'Ajuntament d'Algaida.

OBRES DE RESTAURACIÓ DE LA FONT DE PINA

Dins el mes de març està previst el començament de la segona fase de la restauració de la font de Pina. L'objectiu d'aquesta segona fase és la pavimentació de diferents indrets de la font, en aquest cas, dels trams que donen accés al recinte. L'empresa que es farà càrrec d'aquesta rehabilitació és Construccions Miquel Seguí Crespí, SL. Aquesta obra té un pressupost de 27.500,73 € (4.575.736 PTA), finançat completament per l'ajuntament.

ALTRES OBRES

S'estan fent obres de reparació de les deficièn-

cies de les piscines municipals i també d'acabament d'actuacions puntuals del projecte corresponent al Pla Mirall: instal·lació de bancs a la piscina, a la creu de can Vicó i diverses reparacions de voravies.

També, els operaris de la brigada de manteniment de l'ajuntament han començat la reparació del paviment dels camins rurals que estan asfaltats.

ZELADOR D'OBRES

El passat 2 de febrer es realitzaren les proves selectives per cobrir la vacant de zelador d'obres. La plaça fou coberta, en caràcter d'interinitat, pel Sr. Joan Oliver Bibiloni.

La figura de zelador d'obres ampliarà i complementarà els serveis d'urbanisme de l'ajuntament. La seva presència esdevé necessària per incrementar el control de la disciplina urbanística dins el municipi.

ANÀLISIS CLÍNQUES, A PINA

La Conselleria de Salut i Consum ha posat en funcionament un nou servei a Pina. A partir del mes de març, cada dimecres de les 8 a les 9 hores, es realitzaran a la unitat sanitària de can Lluís anàlisis clíniques. D'aquesta forma s'evitarà que els veïns de Pina s'hagin de desplaçar als serveis mèdics d'Algaida.

RETOLACIÓ DEL CASAL PERE CAPELLÀ

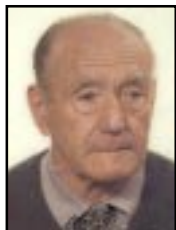
Dins les actuacions previstes en el Conveni de Normalització Lingüística, signat entre l'ajuntament i el Govern de les Illes Balears, s'han col·locat els rètols informatius a les dependències del Casal Pere Capellà.

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

moviment demogràfic

Defuncions

Joan Ferragut Coll

Va morir dia 29 de novembre
als 86 anys.

Jerònia Capellà Noguera

Morí dia 19 de gener
als 82 anys.

Pau Sureda Bibiloni

Morí dia 16 de gener
Tenia 75 anys.

Margalida Mut Cañellas

Ens va deixar dia 18 de gener
a l'edat de 81 anys.

Francisca Coll Capellà

Ens deixà dia 18 de febrer
a l'edat de 93 anys.

Rosa Monserrat Juan

Va morir dia 2 de març
als 90 anys.

Francinaina Bibiloni Pou

Va morir dia 21 de febrer
als 102 anys.

Pere Joan Oliver Jaume

Morí el 5 de febrer
Tenia 79 anys.

Pere Joan Oliver Trobat

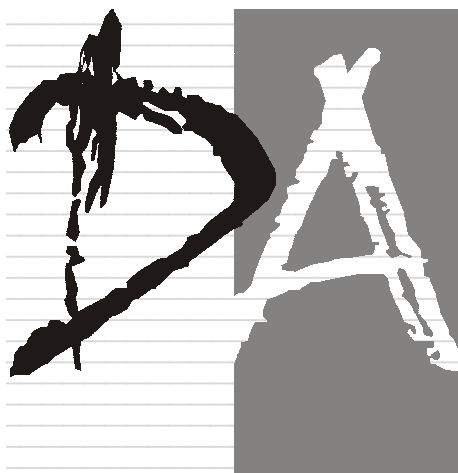
Ens deixà dia 23 de febrer
Tenia 74 anys.

Joan Fullana Jaume

Ens deixà dia 26 de desembre
a l'edat de 66 anys.

Us recordam que en aquesta secció publicam les defuncions i naixements de les persones que estan inscrites al jutjat d'Algaida. Si s'han inscrit en un altre municipi, ens heu de fer arribar les dades (i la fotografia) si voleu que es publiqui.

DIVENDRES ALGAIDINS

jornades de festa i cultura
curs 2001/2002

divendres, 22 de març de 2002 a les 21.30 hores al Casal Pere Capellà

POESIA DE PROP

Poetes catalans i àrabs per Joan Manresa.

Un recorregut personal per poemes catalans i àrabs de distints autors, tant històrics com contemporanis, presentat en un format que cerca la proximitat amb el públic.

ho organitza i patrocina

Fundació "la Caixa"

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

tots els actes són d'entrada lliure i gratuïta

El mes de febrer en Joan Verger i n'Emília Fransoy feren les NOCES D'OR. Els algaidins els donam l'enhorabona.

sabeu on és ?

Una **antena** és un dispositiu utilitzat en telecomunicació per captar o emetre ones radioelèctriques. Una antena també pot ser un òrgan parell que tenen al cap els artròpodes antenats, i els serveix generalment per al tacte i l'olfacte, però també pot tenir funcions auditives o excretores. Un altre tipus d'antena són les perxes que sostenen les veles dels antics molins fariners de vent o les vergues que aguanten les veles llatines d'una embarcació. La imatge fotogràfica d'aquest mes és una antena de telefonia mòbil situada a un lloc públic del nostre municipi. El GOB va denunciar, en un comunicat emès el passat 11 de gener, que el 80% de les antenes de telefonia mòbil instal·lades a l'illa de Mallorca no compleixen la normativa legal, després de l'aprovació del Pla Director Sectorial de Telecomunicacions. L'any passat aquest tipus d'antenes varen sembrar polèmica, preocupació i una certa por entre la població per considerar que no s'ha demostrat la manca de perill d'aquests artefactes, arran de casos com el del Col·legi Públic García Quintana de Valladolid, on es detectaren uns inusuals casos de càncer entre la població escolar.

Solució del mes passat

L'abeurador protagonista d'ES SAIG anterior està situat ran del safareig de la possessió Sa Mata Escrita, i hi tenen empriu també els estadants de Sa Mata Nova d'ençà que se separaren les dues possessions.

Topònims

"Cala Antena": Situada a la costa del terme de Manacor, entre Sa Romeguera i S'Ansa des Setrí, vora la urbanització "Cales de Mallorca".

Cançó

A n'es Molí Paperer
li han posat vuit antenes
i ara es pou no té venes
per s'aigo que han de mester.

Pista

Aquesta antena està situada a un lloc on antigament s'hi feien molts d'albons, que, com tots deveu saber, són l'espiga verda de les porrasses. A pocs metres d'aquesta antena hi comença una galeria subterrània que, amb un pendent molt pronunciat, s'endinsa fins als 120 pams de fondària, on hi ha el motor d'un pou.

M. F.

miscel·lània terrenal

■ **Comunicació local.** S'acaba de celebrar el II Congrés de Ràdios Municipals a Barcelona. Ara per ara, els reptes temàtics de la ràdio són la immigració i la incorporació de la nostra cultura popular (la de l'àmbit lingüístic de la llengua catalana), en un moments en què vivim immersos en un procés de la globalització. En el congrés s'ha decidit que s'han d'integrar les informacions sobre la realitat dels immigrants a l'oferta normal i habitual del mitjà, evitant els tractaments sensacionalistes, oportunistes i poc rigorosos que moltes vegades utilitzen els grans mitjans de comunicació de masses. En l'aspecte de la globalització es va destacar que l'autoestima cultural ha de ser el punt de partida en el moment d'elaborar qualsevol programa radiofònic. Actualment, existeix el conveniment que les ràdios municipals per les seves característiques (fàcil accés, proximitat, agilitat, immediatesa, rendibilitat econòmica...) són el mitjà amb més futur per a la comunicació local.

■ **Parlant d'immigració,** va resultar molt interessant la conferència sobre aquest tema celebrada el mes de febrer dins el cicle dels Divenres Algaidins que per començar va servir per desmuntar molts de tòpics. Una de les coses que vàrem aprendre els presents és a desterrar per sempre l'expressió "problema de la immigració" perquè la migracions no han estat mai un problema en si mateixes. Per parlar correctament sobre el tema hem de referir-

nos sempre simplement a la "realitat de la immigració". Direu que això és només una qüestió de matisos, però d'aquí surten moltes falses creences que després es reflecteixen en el parlar de cada dia i en les informacions que recullen els mitjans de comunicació.

■ **Corresponsabilitat veïnal.** Us pot semblar molt teòric i poc realista però som del parer que la participació democràtica no acaba després d'introduir el vot dins l'urna. Evidentment, existeixen diferents fórmules que possibiliten la participació activa dels ciutadans en el desenvolupament d'un model de societat. De totes formes hi ha d'haver connexió entre els responsables polítics i els ciutadans. De fet, i parlant de l'àmbit municipal, qualsevol política legítimament impulsada des de l'administració no és completament efectiva si no aconsegueix la implicació dels veïns i veïnes. Viure en comunitat, fer possible, no es redueix a participar en les festes, és també, entre moltes altres coses, exercir una responsabilitat compartida. Cadascú hi pot fer la seva aportació. Al final tots en sortim beneficiats.

■ Què hem fet per merèixer això?

Ara resulta que els ciutadans i ciutadanes de les Balears i respecte a la mitjana estatal rebem un 13% menys en educació, un 37,4% menys en carreteres, un 9,7 % menys en sanitat i un 65,3% menys en trànsit aeri. Per què? La resposta és molt senzilla: perquè cap dels

successius governs centrals de l'estat espanyol, d'un partit o d'un altre, no s'han preocupat de donar resposta als problemes de les Illes Balears, que no ens enganem la gran majoria de vegades s'arreglen amb més doblers. Mentrestant, seguim pagant els impostos a Madrid.

■ **"Operación Triunfo** impulsa el mateixos valors que defensa el Partit Popular". Ho ha dit Alejandro Ballesteros, portaveu del PP a la comissió de control de RTVE al Congrés de Diputats, la qual cosa vol dir que el PP propugna l'èxit superficial, postís i mediàtic.

■ **Cants d'ocells als tons del mòbil.** Fa gairebé un any i a través d'un a un sorprenent estudi de la Royal Society for the Protection of Birds de la Gran Bretanya, es va fer públic que alguns ocells d'aquest arxipèlag imitaven certs tons dels telèfons mòbils. L'entitat ambientalista va observar que els mascles d'algunes espècies feien servir certes melodies de mòbils per atreure les femelles. Potser per contrarestar aquest fenomen, l'esmentada associació ecologista ha arribat a un acord amb el fabricant de mòbils Nokia per distribuir a través d'internet timbres de mòbils amb els sons d'una quarantena d'espècies d'ocells de la Gran Bretanya. Els cants no són enregistraments directes de la natura, sinó recreacions electròniques.

peresales@inicia.es

quatre mots sobre...

2 LA

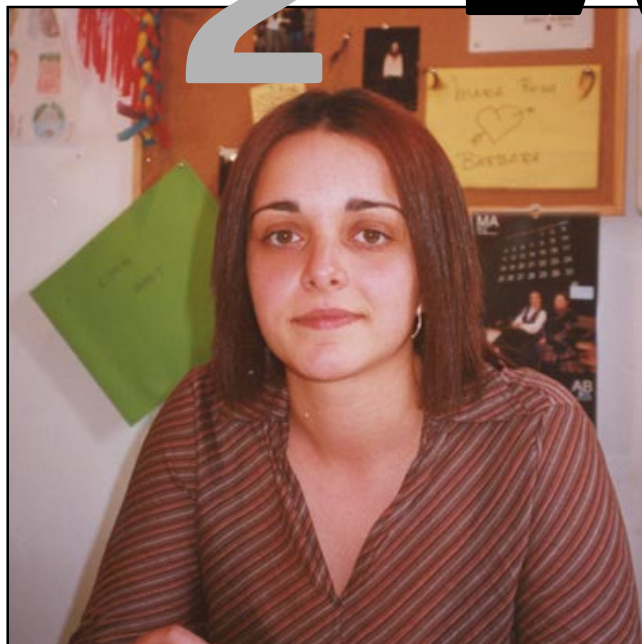

Bernat Ramis

"Les festes de la Pau estan molt bé així com estan, però al meu parer hi ha una sèrie de problemes que es podrien solucionar: el primer és el de l'aparcament, perquè ara no és com abans que tothom hi anava a peu. Actualment la gran majoria hi va amb cotxes i allò és un desgavell, perquè per un dia no es poden habilitar aparcaments. Per tant, s'ha de conscienciar la gent, i tots a peu. Després, a l'hora de dinar, tothom ho fa a qualsevol lloc, incòmodes, plens d'insectes, amb el cul fet pols i aquell indret queda ple de brutor. També els al·lots pareix que no saben jugar a altre lloc que al sembrat d'allà baix, i tot queda de qualsevol manera. Són problemes de manca de consciència que entre tots podríem millorar.

Les carrosses han anat morint a poc a poc, per ventura perquè ara el jovent es diverteix d'altres maneres, i no crec que amb una millor dotació econòmica aconseguirien una major participació. La festa de la cervesa no m'agrada gaire; per començar, jo no en bec, però la resta de jovent pareix que s'ho passa molt bé, sobretot si arribes brut de la Pau pareix que no és massa inconvenient acabar d'embrutar-se a l'escorxador.

Els mocadors que es feren l'any passat, o gorres, o camisetes dels quintos, me pareixen bé perquè ajuden a fer festa i també m'ho semblen les actuacions dels roquers algaidins."

Maria Bel Polo

"Trob que les festes de la Pau són molt nostres, molt particulars, encara que hi vengui gent de fora poble. Que les duguin els quintos fa moure molt la gent, sobretot als més joves, encara que per altra banda, s'han hagut de suprimir les carrosses per falta de participació, i és ben clar que, si no hi ha un incentiu en forma de premis importants, el jovent no es mourà si no és per doblers. Jo crec que les mentalitats han canviat molt i les noves generacions viuen les festes d'una altra manera. Abans, diuen, es passaven dues o tres setmanes fent les carrosses i actualment això és impensable. Ara és viure la festa del dia abans, a plaça, on es fa el concert de rock, aixecar-se tard i partir a les dotze cap a la Pau per acabar de passar el dia.

L'any passat alguns es varen aixecar prest per anar a cercar la motxilla que anunciaven i es trobaren el ridícul cucurutxo, en canvi els mocadors sí que agradaren molt; la llàstima és que no bastaren per a tothom que en volgué.

El certamen literari està molt bé, però els joves hi participen poc, pareix només destinat als majors. En canvi a la festa damunt l'era el protagonisme el duen els joves, d'ençà que se n'encarreguen els quintos.

La festa de la cervesa està posada en mal moment, perquè si no dus molta marxa ja no hi vas. Tothom està cansat i ara que la festa cau tan envant, hi sol fer molt de fred, i si et banyen et constipes, massa inconvenients..."

FESTA DE LA PAU

Toni Garcias

"La festa de les carrosses acabà de mala manera, per falta de participació, amb molt poques carrosses i ridícles. Era clarament una cosa a suprimir i ja no se n'hauria de parlar pus.

A la festa roquera que els quintos organitzen el vespre abans, crec que, a més dels grups algaidins, que l'any passat foren protagonistes, també hi duria qualcun de fora poble, i en faria propaganda perquè la gent externa també pogués venir.

El certamen literari s'ha de mantenir perquè és tradició, encara que el jovent passi una mica de tot això. La festa damunt l'era, crec que s'hauria d'enfocar d'una altra manera, perquè sempre fan els mateixos jocs i és ben hora que inventin coses noves, qualche cosa mai vista, perquè arriba a ser massa avorrit.

La festa de la cervesa no m'agrada tal com està plantejada. L'any passat hi havia molt poca gent, i els que hi anaren eren massa joves per beure cervesa. Es tiren aigua per fer animalades, etc. Sí que m'agradà el primer any que es va fer davant l'autoescola, representà una novetat i va ser molt divertida.

El detall del mocador que donaren l'any passat va estar bé, però la resta va ser un doiot."

Neus Pizà

"Per animar l'ambient crec que està bé la festa roquera del dia abans a plaça, amb els grups algaidins, i encara estaria millor si en duguessin qualcun de fora; però té l'inconvenient que costaria massa euros.

La desfilada de carrosses també ajudava a fer festa, però els joves es cansaren de fer feina perquè sempre guanyaven les carrosses tipus "Es forn", "Es saba-ter", etc. que queien bé als qui feien de jurat; si volien innovar amb temes que fossin actuals, per ventura hi feies més feina i no et servia de res. Crec que si tornassin a fer-se, haurien de canviar molt les coses perquè la gent s'animàs altra vegada a participar-hi.

La novetat del mocador de l'any passat va estar molt bé, però seria millor que enguany en sobrassin i que no donassin res més. La missa i el certamen literari estan bé perquè són tradició d'Algaida, i la festa damunt l'era, amb ball de bot inclòs, i jocs organitzats, sol ser divertida, i ajuda que la gent no torni tan aviat cap al poble. En canvi, la festa de la cervesa a l'escorxador no m'agrada. Comprar cervesa per esquitxar-se o fer-ho amb aigua com altres anys, no té sentit. L'any passat varen haver de tancar l'aigua prèviament... Aquesta festa va tenir molt poc èxit participatiu i per reactivar-la s'haurien de fer altres coses més ben pensades."

M. F.

ses escoles

Dia **E**scolar de la **NO** **VIOLÈNCIA**
i la **PAU**.

30 de **GENER** de **2.002**.

EL 30 de gener els nins i nines del Col·legi Pare Bartomeu Pau, celebrarem el dia de la Pau i de la no Violència.

A les 11:45 varem sortir de les classes i ens dirigirem cap al pati.

Legírem un manifest que parlava d'amistat, ajuda, respecte, tolerància i solidaritat, l'havíem confeccionat entre tots els nins i nines de l'escola, i que firmàrem com a compromís.

Una vegada col·locats en 2 cercles damunt les pistes, els majors donàvem la mà als més petits, cantàrem la cançó "Gent de tot el món"

Gent de tot el món
blancs, negres i grocs:
Tots ens estimem
pel que fem i som.

Homes, dones, nines i nins,
padrins, padrines i tot el jovent
Som d'aquest planeta blau!
¡GENT DE TOT EL MÓN!

Europeus, americans
també asiàtics i australians
esquimalts: tots som iguals!

¡GENT DE TOT EL MÓN!

Després una nina petita va obrir les gàbies dels coloms i sortiren volant, amb l'aplaudiment de tots: mestres, nens i nines. Finalment ballàrem i fèrem trens, amb la música que podíem sentir pels altaveus.

Alumnes de 5^e

Ai, Carnaval, que ja has arribat,
i en Camestortes hem de culpar.
Et culpam que no tanquin les portes,
que caiguem quan jugam
i ens facem mal.
Brut, més que brut, et condemnam
pels graffittis que qualcú fa,
pels papers dels sòtils dels banys.
Romps les cistelles i els tobogans.
Què fas amb aquesta arena
que sempre la pista n'està plena?
Per culpa teva les obres no han acabat
i allà dins les pilotes van a parar.
La grua volgueres menar
i l'escola ens vares espatllar.
Per què fas els mestres enfadar
i després nosaltres ho hem de pagar?
Nosaltres no ens volem barallar,
però si tu ens punys, quin remei hi ha?
Et condemnam per encendre la televisió
quan estudiar és la nostra obligació.
Camestortes, tu ets el culpable
que els cavalls de l'estable
plorassin tot el vespre
la nit de la tempesta.
Dolent, dolent per haver començat
la terrible guerra d'Afganistan.
I ara amb l'euro quan comprem
per culpa teva ens embullam.
En definitiva, estàs condemnat
per tots els escolars.

Nins i nines de sisè curs.
Alumnes del C.P. "Pare Bartomeu Pou"

una passejada, dues estampes...

O una. O tres. O mil i una. Tantes com pedres devia tenir el camí vell de Gràcia. Pedres lluent de tant trepitjar-les. I ara...

Dalt de tot, Sant Honorat. Una vegada en l'any ens obre els seus tresors. Potser per això són encara més tresors. Com la capelleta del cementeri. O com aquesta enigmàtica i bella marededéu que ens ofereix la seva panada. Perquè voli la imaginació. I també els somnis. Allà baix, les planes de Campos i Lluçmajor. I recordam Uc i Marià Villangómez:

"Llunyana i just a tocar,
sola i fent-nos companyia,
cap a la part de migdia
Formentera ens clou la mar."

Formentera? Cabrera? Els romanins prenen el sol de Sant Honorat. I són l'enveja dels guiris i dels forans.

Text i fotografies: **Miquel Serra**

reencontre amb sor justina

El passat diumenge dia 17 de febrer va tenir lloc a Can Bril una reunió d'antigues alumnes amb la qui va ésser la seva mestra a Ca ses Monges, sor Justina. Sor Justina és recordada per les seves alumnes amb molta d'estimació, ja que els anys que va estar a Algaida va impulsar la creació del grau d'ingrés per lliure a Ca ses Monges i va donar suport a les nines que volien seguir estudiant. L'idea de l'encontre de la mestra amb les seves antigues alumnes va sorgir per casualitat en una reunió que va tenir lloc a sa Rectoria amb Biel Seguí, Missioner dels Sagrats Cors, nebot de sor Justina i tot d'una varen projectar reunir-se a ca na Maria Teresa de Can Bril.

La reunió va ser una gran festa i tota una sorpresa per sor Justina que, acompanyada de son pare i sa mare i el seu nebot, no sabia res del que li esperava a Algaida. Na Maria Teresa, na Catalina Trobat i n'Antònia Oliver varen pensar un obsequi per sor Justina: una capseta de plata amb una dedicatòria inspirada per na Margalida Macianes "Poleta": Ses alumnes d'Algaida encara t'estimen. A dins la capseta hi havia la carta que seguidament reproduïm.

Fotografia

De dalt a baix, d'esquerre a dreta: Maria Teresa Gelabert, Antònia Mulet, Magdalena Oliver, Catalina Pujol, Maria Trobat, Cati Garau

Catalina Trobat Marí, Margalida Bibiloni Antònia Oliver, Joana Vanrell, Catalina Trobat, Antònia Oliver (sor Justina), Francisca Vidal, Maria Roca, Francisca Miralles, Maria Fullana, Maria Trobat, Maria Juan, Margalida Macianes, Catalina Juan.

Recordant la nostra mestra i amiga.

Algaida, 17 de febrer de 2002

Fraternitat de l'ànima

millor que la de sang uneix les vides:

és harmonia ingènita

més forta en voluntat, cor res la imposa.

Així parla el poeta de l'amistat, de l'autèntica amistat, aquella que mai no mor encara que ens separin molts d'anys.

La vertadera amistat, Justina, aquella que neix del cor i dintre el cor creix i es reforça ni els anys ni la distància ni els contratemps l'empeteixen.

Voldríem recordar, avui, aquells temps ja llunyans, però tan vius! de la nostra infantesa i adolescència passats al teu voltant, Justina; anys que mai no podrem oblidar. La teva alegria, els teus ànims, el teu treball vocacional, les teves il·lusions que calaren tan fonament dins elles nostres ànimes joves i que foren, potser, l'inici de les nostres caminades. Aquestes caminades cap a les vides que ara sortosament fruïm.

Avui, després de tants d'anys, conservam ben viu el teu record, i és per això que volem agrair-te, encara que només sigui amb unes sentides paraules, tot el que desinteressadament ens regalares: la teva amistat i la teva il·lusió.

Com una flama vivíssima, Justina, conservàrem sempre aquesta llum, aquesta escalfor dins els nostres cors.

Gràcies per tot, Justina, sempre tindràs un lloc privilegiat dins el racó més íntim dels nostres sentiments.

pàgina de l'església

Quaresma: temps de preparació

"Avui sols es pot parlar de dejuni i abstinència denunciant la injustícia en què vivim..."

El missatge que duim els cristians, l'evangeli, és un missatge d'amor i solidaritat. No és una paraula, ni un discurs, és un estil de vida i una forma de convivència en la solidaritat i l'amor: "El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat" (Jo 15, 12). Però aquest missatge, aquest manament de Jesús, el feim malbé amb la nostra fragilitat humana, amb el que els cristians deim pecat: els nostres egoismes personals, la manca de valors ètics que ens fa capaços de fer sofrir els germans amb les nostres calúmnies o difamacions, les ganes d'imposar la nostra, deixar que ens dominin els nostres desitjos, els nostres interessos..., és la distància que hi ha entre nosaltres i l'evangeli. Per això necessitam tots aquest temps fort de conversió, de revisar i renovar a fons la nostra vida per poder celebrar per Pasqua el triomf de la Vida, de l'Amor, de la Llibertat en Crist ..., i en nosaltres.

Però la Quaresma no pot quedar reduïda a aquesta renovació interior, personal, oblidant la dimensió social i comunitària. En el temps de la Quaresma Jesús ens convida a tancar la porta per pregar (Mt 6, 6) però no a cultivar una mística d'ulls tancats, atenta a la culpabilitat pròpia i indiferent al dolor dels altres. La primera mirada de Jesús s'adreçava no al pecat dels altres, sinó al sofriment dels altres. Jesús va viure i va ensenyar una mística d'ulls oberts davant la desgràcia aliena. Tanmateix, el cristianisme va perdre molt aviat aquesta original sensibilitat; d'una religió primàriament sensible al sofriment, es va transformar en una religió primàriament sensible al pecat.

Per viure aquesta mística d'ulls oberts al sofriment, tan present aquí a Mallorca i arreu del món, ens poden ajudar algunes pràctiques quaresmals com el dejuni, l'abstinència i l'almoïna, si som capaços de tornar a pensar les formes concretes segons les quals ha de ser viscuda aquesta pràctica penitencial per l'Església d'avui, si som capaços d'ésser fidels a l'essencial del passat, però creatius i encarnats en la cultura de cada generació. Quan tenim països del nord que tenen un nivell de vida molt alt, i poblacions senceres del sud que viuen en condicions infrahumanes de pobresa, de malalties i de misèria, avui sols es pot parlar de dejuni i abstinència denunciant la injustícia en què vivim. Avui sols es pot jejunar lluitant perquè altres no dejunin, o com a signe de la nostra llibertat i protesta contra la tirania del consumisme. "El crit dels pobres que moren de fam és un crit desesperat que exigeix que els gestos religiosos del dejuni i l'abstinència es converteixin en signe transparent d'un compromís més gran de justícia i solidaritat: "No em molesteu més amb el renou dels vostres cants. No vull sentir el so de les vostres arpes. Deixau que el dret brolli com l'aigua i la justícia ragi com un torrent inestroncable" (Am 5, 23-24)" (Conf. Ep. Italiana. Ecclesia, núm. 2.725, pàg. 35).

Si ens convertim a aquesta mística d'ulls oberts al sofriment descobrirem que el problema més greu de la humanitat no és el terrorisme (cada dia no són dues, sinó vint "torres bessones" les que cauen en el sud), sinó la fam de milions d'éssers humans: "La pobresa de mils de milions d'homes i dones és la qüestió que, més que qualsevol altra, interpel·la la nostra consciència humana i cristiana" (Joan Pau II). Si ens obrim als germans, especialment els que sofreixen, la Quaresma haurà estat realment una preparació "per poder celebrar amb alegria i conversió de cor la celebració de la Pasqua", per fer la Vida, l'Amor, la Llibertat de Crist Ressuscitat més present en el nostre món.

Josep Noguera Arrom, delegat diocesà d'acció social

fotografia antiga

Aquí tenim una foto "antiga", de l'any 1960. Està feta davant l'església, es veu can Mena i can Canoi, i és un homenatge que es va fer a les persones de més de 80 anys, que "desfilen" acompanyades d'un jove i d'una al·lota, que venien a ser els seus padrins.

Al final de la comitiva, al fons de la foto, es veuen alguns components del consistori d'aquell moment (en Nofre del Marfil, en Biel Gi, en Rafal, el cap o la closca del rector, don Joan Martorell, ...)

Us anomenarem, de dreta a esquerra, les persones que hem cregut identificar, i que vosaltres mateixos situareu (si teniu una lupa convé que la utilitzeu, ja que les figures són petites). Si hi posau interès, segurament identificareu més persones, al fons, que nosaltres no anomenarem. Si ens hem equivocat en qualque nom, demanam disculpes.

Catalina "Móra", Jaume "Gurió", Sebastiana "Merris", Miquel "Garbí"
 Miquel "Bibi", Miquel "des Planters", Francisca "Serra", Margalida "Salas"
 Jerònia "Forastera", Felip "Llubiner", Maria "Majoral, Maria "Coenta"
 Inès "Estaca", Catalina "Barrereta", Antònia "de cas Colaús"

un variat de poesia

1. EL PI VER

A la terra dels avis i del pare,
tota ella amb so de pins murmuriosa,
joia del cor i de l'esguard delícia,
s'aixecava un sol pi de pinya vera.
Alt i esvelt, son vigorós ramatge
el fruit color d'aram tot just traïa
massís, ferreny com un puny clos d'atleta
a nostra mà d'infants inabastable.
Amb sos enginyers en Miquel Pou l'havia:
el garriguer colrat, fill de la brosta,
abocava el sarró de pell de cabra
i queia en nostres mans la bella pinya.
Quin goig en treure el pa! Car ella, en rebre
l'hàlit del forn, a poc a poc, flairoso
de la reina pròdiga es badava,
i ens lliurava el tresor que tant delíem:
aquells pinyons granats de closca dura
i sanítos bessó, que en mastegar-los
ens deixava les boques untuoses.
Prou el pi ver les tales respectaren;
cap destrallada no l'atuïria:
una ventada, abraonant-lo amb fúria,
al pedregam el va ajupir de testa.
I àdhuc tot ajupit i en sa vellura,
un fruit migrat adesiara ens dóna.

2. RÚSTICA PADRINA

Rústica padrina que cerns la farina,
que gires les figues damunt el terrat,
que adorms a la falda el nin o la nina
i arranques les herbes que creixen pel blat;
rústica padrina que saps la doctrina,
que mai no parlares sense humilitat,
rústica padrina que et creus teranyina,
seràs seda fina per l'eternitat.

3. PREGÀRIA PELS SEMBRATS EN TEMPS D'EIXUT

Delícia del món és un cel blau,
i avui com ens desplaui!
Dau-nos, Senyor, un cel de mareperla,
àmfora pura d'aigua que s'esberla,
i begui en pau l'assedegat redol.
Oculta-nos un dia vostre sol!

4. LO PUS BELL CATALANESC DEL MÓN

Lentes alzines, maternals figueres,
pollancres cristal·lins, dring de font viva,
esclarissades ombres de l'oliva,
armat esvalot mut de romegueres,
el pomerar pintat, fresques pereres,
arrodonida eufòrbia, pleta freda,
amb flors l'albó com d'engruixada seda,
roques llises, capblaus, esparregueres,
pedra amb un líquen, groc com la moneda
del temps que calla entre les cadernerres,
blaus, espigats espígols, llentrisqueres
mates enceses, escanya-rossins,
fua aturada dels cabridencs pins
que s'enfilen amb xiulo a les voreres
d'arran de mar, esmusses carritxeres,
escambuixades penyes, vent gregal,
mar: esperit escènic, fonda sal,
roques brescades, conques salineres...
Ran de rel com llengua romanial
pateix flor el romaní de les voreres.

5. CAÑELLAS

Si qualcú t'hagués de recordar, Cañellas,
d'aquí a cent anys,]
em sabia molt de greu que fos per culpa
meva,]
jo et diria allò tan dit: ho sap el senat,
ho sap tothom,]
no és cap secret, ho saben les pedres,
ho criden els arbres i els torrents,
i, amb tot, Bielot, no em digues que no tens
una sort boja de poder passejar-te
sense manelles ni cordes pels carrers.

6. L'AMOR FA CRÈIXER L'ESPERANÇA...

L'amor fa créixer l'esperança
o també la dissort. Ai las,
Els doblers fan créixer més doblers
i la mentida no fa créixer el nas.

La cuinera i els cuiners són, respectivament, els mencionats a continuació; entre parèntesis s'indica el nom de les olles on es poden trobar, en cada cas, aquestes i altres delicadeses: 1, 2 i 3 **Maria Antònia Salvà** (*Selecció de poemes*); 4, **Blai Bonet** (*El jove*); 5 i 6, **Hilari de Cara** (*Bolero*). Servides per na **J.O.** i en **M. S.**

noticiari de l'ocb d'algaïda

Activitats previstes

Diumenge dia 17 de març

EXCURSIÓ: Trespassem dos dels camins empedrats més ben conservats (segons el "Catàleg dels antics camins de la Serra de Tramuntana" editat pel Consell Insular de Mallorca) per anar a peu de Deià a Sóller. Són **el camí de Castelló** (de Deià fins a S'Heretat) i **el camí des Rost** (de S'Heretat fins a Sóller). La caminada ens permetrà gaudir de vistes sobre el llogaret de Lluc-Alcari (vegeu fotografia) i conèixer edificacions com Son Coll, Can Prohom i l'ermita de Son Castelló (que també us mostrem en una fotografia que acompanya aquest text). La sortida serà de plaça a les 9 h. amb cotxes particulars.

Grup d'excursionistes vora la canaleta que condueix l'aigua des de la Font d'es Pi a la possessió de Solle-ric

notícies

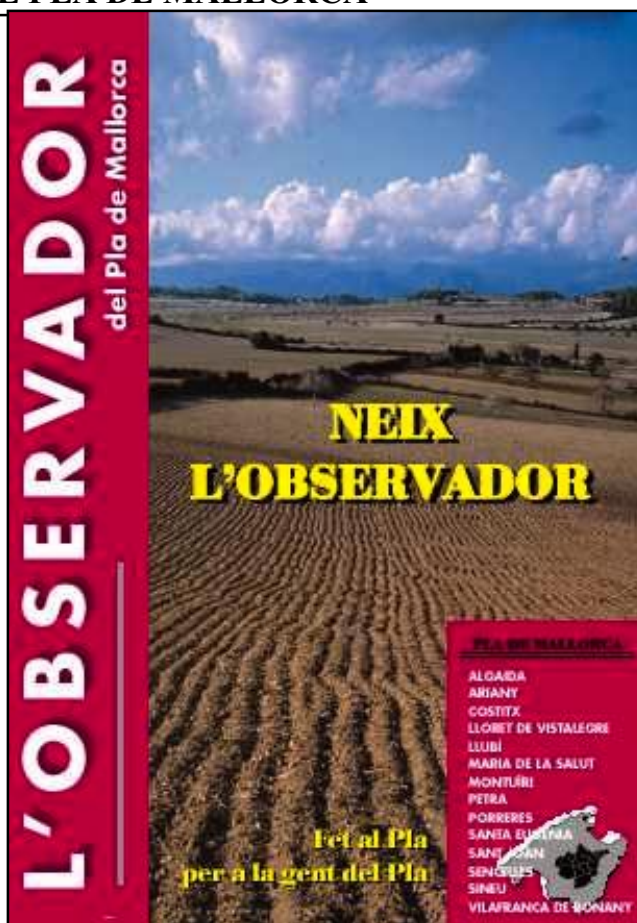
S'ARRUAL JAZZ MORT ACTUA A S'ACADÈMIA

El proper dia 30 de març, dissabte de Pasqua, S'Arrual té prevista una actuació a s'Acadèmia, al voltant de les 11 de la nit, actuació que s'emmarca dins una sèrie d'actes que s'estan realitzant darre-rament per tal de recaptar fons pel projecte "NOMA Balears". El mes passat ja us anunciàvem la celebra-ció d'una conferència sobre aquest mateix tema i en aquest número podeu saber més coses al res-pecte si llegiu l'entrevista de les darreres pàgines. Per altra part, aprofitam per comunicar als nostres lectors que en aquests primers dies de març ha sortit a la venda el disc de S'Arrual que enregistra-ren el mes d'octubre al teatre de Vilafranca, en directe, concert al qual probablement alguns de vosaltres hi vàreu assistir. Podeu veure aquí la por-tada d'aquest CD.

NOVA PUBLICACIÓ: L'OBSERVADOR DEL PLA DE MALLORCA

El passat mes de febrer va aparèixer el número 1 de L'Observador del Pla de Mallorca, una publica-ció de periodicitat mensual i que es distribuirà pels 14 municipis que formen la comarca. En forma de diari, en blanc i negre, tot i que inclou el color a la portada i a algunes planes interiors, L'Observador ens ofereix seccions dedicades a l'actualitat co-marcal, notícies poble a poble, reportatges, una secció dedicada a la fotografia, un altra a l'opinió, on hi trobareu articles de Ferran Aguiló, Antoni Ginard, Joan Josep Mas, Biel Mesquida, Climent Picornell i Llorenç Valverde. També hi trobareu es-pais dedicats a la gent jove, a la natura, a l'oci i a la cultura, a la caça ... L'Observador és una publi-cació feta al Pla i per la gent del Pla, així ho diu l'article de presentació, una proposta pensada per a la gent que viu al pobles petits "gent senzilla i alegre, poc refiada de tot d'una però bons amics quan ens coneixem". La direcció és a càrrec de Joan Riera. Des de la revista Es Saig donam la ben-vinguda a L'Observador.

pina

El camí vell de Pina

Avui, dia 12 d'octubre de l'any del Senyor 1999, caminant de ponent cap a la sortida d'en Lluent, ben pel Pla de Mallorca, he tingut la gran sort de gaudir de la caminada a peu d'uns 10 km.

En aquest dia, que no hi havia escola, he trepolejat aquell antic camí que feien els frares de Manresa que avui es diu Lloret, tornant de Ciutat cap al seu convent dominic que estava on avui és la parròquia, l'ajuntament, el domicili de les Franciscanes Filles de la Misericòrdia i alguna propietat privada dins la vila de Lloret de Vista Alegre.

Camina caminaràs hi he pogut contemplar l'aritja florida, que escampava la seva bona olor i endomasant les parets per les voreres polsoses. I, al mateix temps, m'he pogut assabentar per les móres d'esbarzer seques i la manca d'aranyons, així com els vermells fruits dels espinolers o cireretes del bon pastor que feien la cort a un any de poques pluges. Ho segellaven ben arredossats cap a tramuntana els magrel·los bruïols, tan sensibles a les quatre gotes espargides pel sec setembre i bona part del presumit octubre canviador de mudada com sol tenir costum.

El camí, que en mala hora de l'antigor fou tancat ben arran de la ratlla que ens diu el punt entre Algaida i Ciutat, barrat per un d'aquells senyors del segle XVIII, que desitjaven posseir a la seva eixampla tot terreny, però ben net de xerradisses alegres i manco contarelles dels bons vianants de la part forana mallorquina. Tot això va produir que els bons traginers algaidins queixosos de la mala feta li enflocassin aquell nom tan expressiu: "barrerota de Pina", i li col·locassin una firma ben posada amb el topònim al costat: "can Bubota".

Com eren de savis aquells pagesos del temps normal abans dels modernismes! Ells sense saber llegir ni escriure, ja que els havien robat tota oportunitat, però ben fitorats els seus ulls en llargues contemplades, saberen endevinar aquells bons paranys, els mateixos que avui en dia són venuts als forasters de forma incontrolada i a manades desfetes que intenten rompre la nostra bella terra tan farcida de llum mediterrània.

Aquells foravilers saberen empeltar de bona muda

la seva vida i habitatge amb una enginyeria de camins apresada a l'aula de sol a sol. També saberen aprofitar l'escola d'arquitectura, lligant les pedres arreplegades i espedregades per les rotes i establits, ajuntant-les als torçuts revells i a les aficadisses mates llentiscles, senyores i senyors de la mediterrània occidental.

Avui encara he pogut llegir lliçó a lliçó les parets seques per entre els turons i comes que preparaven de la sèquia del pla de Sant Jordi. Tot perquè les fortes pluges molt espaiades per allà no s'enduguessin a fora terme el call vermell prim que encara ens hi conserven els esparralls de figueres, qualche garrover i batuts ametlers.

Els nostres besavis a força de picassó i dirigint el mantí de l'arada endevinaren la lletra menuda de moviments suaus de terres i de col·locació de pedra calcària mallorquina als seus llocs adients.

Aquells bons camperols d'antany, que a títol de raonada i organitzada llibertat, s'oposaren a les noves maneres d'implantar absolutismes amagats i malsans. Ells compregueren que als poblets petits i en terres poc profundes també s'hi podia habitar. Aquells bons pagesos mallorquins no veieren amb bons ulls que els antics propietaris badocant normes forasteres els deixassin a la intempèrie com ho feren els templaris de Marina i els frares de Son Moll a Pina i al poblet de Lloret els dominics i les monges de santa Catalina de Sena, posseïdores de son Gelabert.

Els petits poblets que encara ho són i el seu llogaret de terra treballada per les seves petites repúbliques mai entengueren aquella despectiva glosa ben encolomada a tots per igual:

...a Lloret, a Ruberts, a Costitx...

"A Pina volen vila

i no arriba a llogaret,

fan l'oferta amb un platet

perquè no tenen bacina".

Ells quedaren condemnats a no poder gaudir de les modernes tecnologies que entraven per les finestres dels influents com va ser per Pina: l'electricitat, la telegrafia, la telefonia, el ferrocarril i, si m'apurau, el

metge, les escoles, els farmacèutics, el motor d'explosió, etc.

Aquells bons pineros que contemplaven per igual a les eixamples de per Ciutat i les grosses viles aquelles arts destrossadores que mutilaven els portals rodons de mig punt simbolitzant a través de les seves claus de volta si eren rics o pobres, però amb un esvelt gust artístic. I veien que les novelles corrents pel sol fet de ser més poderoses, influents i modernes els convertien en quadrats quedant propietaris investits doctors Honoris Causa pel sol fet de tenir gust modern i diferent.

Pels novells dominadors aquests pobletxos tan poc instruïts, tan poca cosa, no es mereixien un camí directe entre Ciutat i la part forana.

A partir d'aquests moments de canvi les universitats quedaren decantades cap a la Península o Continent i els qui vulguin títols hauran de passar pel sedàs legalista fent de tapaboques pels qui no són enregistrats; d'aquesta manera es podrà forjar una Mallorca malgastadora i destrossadora del nostre sòl sagrat.

Des de la meua infància, jo, que estim amb tot el meu cor i tota la meua ànima el raconet de Mallorca que és Pina, sempre em vaig fer aquesta pregunta que ja mai ningú gosà contestar-la amb arguments que em convencessin: per quin motiu la corrent de Palma no s'aturava? Jo, que tantes vegades i des de ca nostra la sentia giscar i a voltes espirejar en dies de boira o humits.

Per què anava a Montuïri, poble de molta llum fins i tot als matins, quan a ca nostra, espelma en mà, havíem de sortir a junyir el carro a trenc d'alba?

Per quin motiu el ferrocarril passava per Algaida, pujant des de Santa Eugènia i trot, trot baixant cap a Montuïri?

Per què no passava per Sencelles, Costitx i Lloret?

Mai vaig ser capaç de combregar amb la mena que el desnivell dels baixos de Pina era molt més gros que el de Cabrera o Binicomprat. Jo que sovint des de les finques de ca nostra solia escoltar aquell panteix de ferro vomitant aquella serpentina de fumassa negra!

Ah, si jo hagués sabut que des de Ciutat a Pina hi havia una via de comunicació directa! Justament ara a les meves velleses puc entendre el que mon pare, ja sia a peu o amb bicicleta, quan anava a Ciutat s'endinsà

per aquest camí que per mi sempre va ser un misteri. O que sa padrina Magdalena, la mare de mon pare, sovint parlava del camí vell per anar a Algaida o a Ciutat. Ara veig que voltava pel camí de les Caiasses quan passava per devora la possessió de son Maig.

Un bon dia, que ja ha plogut de llavors ençà, em vaig topar amb el pare Gaspar Munar quan escrivia la història de Lloret i em va dir: "Ell Pep, mentre furgava paperassa antiga m'he trobat que la teva família per Lloret -Gelabert àlies Valent- i també la meua -Munar- són més antics que el pastar ja que l'he vista devers el segle XVI".

Per tot el que he dit, ara puc comprendre a la perfecció que el meu padrí, en Pep Valent, amb tota la seva barcareta, dona i quatre fills, contràs una bona temporada les terres de son Llubinet junyides a son Llubí molt a prop del camí vell que venia des de Ciutat. Ara m'explic que tots els seus germans no poguessin viure a Pina i que en Toni i na Maria s'establissin a Campos, que aleshores ja havia tornat poble gros. I que les seves germanastres, na Tonina, na Catalina i la darrera, na Francisca, quedassin llogades per Palma.

Ara ho veig ben clar que ell mateix hagués d'emigrar a l'Argentina per poder arregar el desig de viure a Pina.

Sí, poder viure a Pina, que tan poc estimaren els poderosos de torn, ells que fins i tot s'atreviren a compondre aquella cançó rival que resa així:

*"A Pina no hi ha pinar
tot són roques i enclotxes;
jo no sé com los Sants Metges
hi volgueren habitar".*

Mirem, des de la trajectòria que ens obre la reflexió, com els nostres pagesos amb la seva constància i quasi sempre deseparats pels quatre cantons ens han entregat un llibre ben obert que ens parla del goig de saber ser el que som. No un pobletxo mancat de pins, sinó una gent ben fonamentada damunt la penya devora un camí d'anar a Manresa.

Pep Gelabert "eivissenc"

esports

Futbol

La temporada 2001-2002 és la temporada de rompre barreres pel que fa al futbol algaidí. Mai l'equip del nostre poble havia tengut tant de ressò i propaganda dins l'àmbit de les converses futboleres de l'illa.

I no és debades, ja que aquest any 2002 ha seguit el ritme del passat, és a dir, amb l'equip llençat a les primeres posicions de la classificació, de tal manera que quan duim vint-i-sis jornades jugades es fa difícil no jugar la lligueta que permet l'ascens a la tercera divisió.

Somni? Ni tan sols s'havia plantejat aquesta quimera quan començà el campionat. Però futbol és futbol i l'equip d'en Mateu Capellà és un deu, i ara per ara és el millor equip de preferent amb cinc punts d'avantatge sobre el segon classificat.

Si en el terreny esportiu no hi ha cap dubte, on les especulacions comencen a sortir és per part dels socis i aficionats. Què farem? Què convé? Interessa pujar? Ho pot assumir el nostre poble? Tota una bateria d'interrogants; i això fa que començant pel president Xesc Ramis i acabant pels aficionats el fet de tenir l'equip en aquesta situació els obliga a pensar de bon de veres com s'ha d'enfocar el futur immediat del C. E. Algaida.

Els darrers resultats que han duit l'equip a la primera posició són:

Algaida - La Unió 2-1
Montaura - Algaida 0-1
Algaida - Soledat 3-1
Peguera - Algaida 1-1
Algaida - P. Arrabal 2-0
Badia - Algaida 0-1
Algaida - Pollença 2-1

JUVENILS

L'equip de juvenils aquesta temporada no acaba d'agafar el fil. Ha sofert moltes de baixes al llarg de la temporada i tan sols la valuosa

aportació de l'equip de cadets ha permès una continuïtat als partits dels diumenges.

Tal vegada la planificació no va ser la més adequada o han faltat arguments per afrontar aquesta categoria juvenil, però temps hi haurà per adreçar les idees.

Els darrers partits han tengut aquests marcadors:

Algaida - Patronat 3-2
P. Arrabal - Algaida 1-1
Algaida - Espanya 0-2
Cide - Algaida 4-2
La Porciúncula - Algaida 3-1
Algaida-Murer 5-0
Ramon Llull - Algaida 5-1

CADETS

Els cadets d'en Rafel Oliver, a més de tenir un molt reduït planter de jugadors, han col·laborat i col·laboren amb l'equip de juvenils. Molt bona feina la que fan aquests jugadors que molts de cap de setmana juguen més d'un partit per donar una mà als companys.

Pel que fa als resultats dels cadets, fins fa dos partits mantenien un frec a frec amb els dos primers, però la sobtada derrota davant el Cardessar ha deixat l'equip un poc endarrerit. De totes maneres, molt bona campanya.

Algaida - Margalidà 9-0
Petra - Algaida 0-0
Algaida - C. Millor 5-2
Algaida - S'Horta 5-0
Barracar - Algaida 1-2
Cardessar - Algaida 5-1

INFANTILS

L'equip d'infantils que entrena en Manolo González mantenen una bona regularitat, a meitat de la classificació, i les perspectives quant a la progressió dels jugadors són bones a base de feina i voluntat. Ànim.

Cala d'Or - Algaida 0-3

Algaida - Olímpic 2-2
Algaida - Petra 4-0
Santanyí - Algaida 4-0

ALEVINS F-7

Els alevins d'en Mateu Llull han mantengut un bon nivell de joc i de resultats fins a la sorprenent derrota davant el Sineu, un partit que no es podia perdre si volíem seguir de prop el líder Cardessar. Sigui com sigui, la campanya és molt meritòria.

Campanet - Algaida 6-1
Algaida - Horta 7-0
Campos - Algaida 4-8
Algaida - Alaró 10-2
Margalidà - Algaida 0-4
Algaida - Sineu 3-7

BENJAMINS F-7

Els més petits de l'Algaida han aconseguit aquests resultats en els darrers partits jugats:

Santanyí - Algaida 3-0
Algaida - Felanitx 0-2
Algaida - Cala d'Or 1-0
Campos - Algaida 2-2

FEMENÍ

L'equip femení ha tengut darrement aquests resultats:

Algaida - Peguera 11-0
Algaida - Son Cladera 0-1
Serverines - Algaida 3-0
Algaida - Independent 5-0

VIII TORNEIG D'ALGAIDA

VILA

Oganitzat pel C.E. Algaida i patrocinat per l'Ajuntament d'Algaida. Els dies 28 i 29 es jugaran les eliminatòries. Dia 30, els partits per als llocs 3r i 4t. Dia 31, totes les finals.

Joan Trobat

Voleibol

INFANTIL MASCULÍ

Els nins ja han començat la fase del Campionat de Mallorca i si aconsegueixen superar-lo participaran al campionat de Balears i tendran l'oportunitat d'assistir al campionat d'Espanya. Per ara només han jugat el primer partit d'aquesta fase, ja que molts d'equips es trobaven en el viatge d'estudis i s'han aplaçat. Esperem que els puguem animar en el campionat de Balears. El resultat del partit ha estat:

S. Josep Obrer 2
IES Llucmajor/Algaida 3

INFANTIL FEMENÍ

A les més petites els ha costat més mantenir tots els resultats nets. Han perdut dos partits i l'altre ha aconseguit fer-les suar més del compte perquè ha estat un resultat ajustat que na Toñi Perelló (entrenadora de l'equip) ha sabut resoldre. Les classificacions són:

Llucmajor/Algaida 0 - Petra 3
Artà 2 - Llucmajor/Algaida 3
Llucmajor/Algaida 2-Alaró 3

CADETS

Les cadets segueixen mantenint el seu marcador intacte. Han començat la segona volta i l'objectiu és conservar aquests bons resultats per poder arribar al campionat de Mallorca i, si se supera, ser uns dels participants del campionat de Balears. Enhorabona i sort!

Algaida 3 - Esporles 0
Bunyola 0 - Algaida 3

JUVENILS

Les juvenils també aspiren a poder arribar als campionats de Mallorca i de Balears. Per ara només han perdut un partit i l'Esporles, amb la pressió del públic, ha aconseguit llevar-los dos sets amb un partit. Així i tot, van

segones en la taula final de classificacions:

Esporles B 0 - Algaida 3
Algaida 0 - Alaró 3
Esporles A 2 - Algaida 3
Manacor 1 - Algaida 3

1A DIVISIÓ BALEAR

Juvenils i cadets han afrontat aquesta categoria com un entrenament ja que les jugadores que el formaven l'han abandonat. Però aquestes jovenetes han decidit deixar el nom de l'Algaida ben alt ja que els darrers resultats són tots al nostre favor. Cal destacar el ritme de partits que han de dur aquestes jugadores i també el resultat del rendiment:

Pascual C.A. 1 - C.V. Algaida 3
C.V. Algaida 3 - C.V. Artà 0
CV Son Ferrer 1 - C.V. Algaida 3
C.V. Algaida 3 - C.V. Sóller 0
C.V. Bunyola 2 - C.V. Algaida 3

1A DIVISIÓ NACIONAL

La fase d'ascens cada cop està més a prop. Les més grans segueixen sense perdre partits i es van allunyant dels equips que té a la coa. Es mantenen en la segona posició i si durant el darrer mes de lliga que els queda, encara que perdin dos partits, tenen el lloc assegurat per participar a la fase d'ascens. Però no tenim pressupost ni per fer sopars, com els del futbol, ja que quan jugam a fora ens pagam els dinars, i això serà un dels problemes que esperem que puguem afrontar. Els resultats han estat:

DH Algaida 3- CV Ciutadella 0
V. Terual 0 - DH Algaida 3
DracH.Algaida 3 - A. Surmenor 1
V Alicante 2000 0 - DH Algaida 3

Laura Ferragut

Escacs

TORNEIG

DE

SANT HONORAT

El torneig de Sant Honorat 2002 va ser molt disputat. Els jugadors més joves s'imposaren als més veterans. El guanyador va ser Sebastià Massanet, després d'una lluita molt renyida amb Joan Crespi. La tercera posició va ser per a en Toni Fullana. A la categoria infantil es va imposar una vegada més Jaume Català, tot i que la seva germana, Antònia Maria, li va posar les coses difícils, però s'hagué de conformar amb el segon lloc. El tercer classificat va ser Sebastià Puigserver.

LLIGA PER EQUIPS

Magnífic començament del Club d'Escacs Algaida a la lliga per equips de 2ª categoria. Quan es duen jugades cinc jornades, l'equip algaidí encapçala la classificació del seu grup amb quatre victòries i un empat. Els veterans Toni Ripoll i Toni Fullana han retrobat la seva millor forma. En Joan Crespi segueix dins la seva bona línia i, sobretot, cal destacar l'alt rendiment de la nova incorporació del club algaidí: Sebastià Massanet, de moment, insuperable amb cinc victòries a les cinc partides disputades. Jaume Joan, Toni Rodríguez i Joan Vanrell completen la plantilla.

Algaida 3 - Bar Venècia B 1
ONCE 0 - Algaida 4
Algaida 2 - Binissalem 2
Porreres B 0 - Algaida 4
Algaida 2.5 - As. Palmesana 1.5

Informacions facilitades
per **Jaume Joan**

El mocador de la discòrdia

El dret a l'educació

L'ampli ressò mediàtic de la controvèrsia sobre l'hijab -que no del xador- de Fàtima Elidrssi, la noia marroquina de 13 anys, i l'IES Juan Herrera de San Lorenzo del Escorial, m'ha empès a escriure aquest article, però no amb la voluntat d'apujar el to de la polèmica, sinó ben al contrari: voldria aportar una mica de sentit comú i reflexió serena, que és el més convenient en aquests casos. Tanmateix, em sembla desafortunat que el debat sobre aquesta qüestió s'hagi produït justament enmig d'una disputa que afecta persones amb noms i llinatges. Inevitablement, la discussió ha derivat en un absurd enfrontament entre partidaris i detractors de la decisió de l'institut de no acceptar Fàtima amb l'hijab, i de l'ordre d'escolarització dictada per la Conselleria d'Educació de la Comunitat de Madrid. Els arguments utilitzats no sempre han estat gaire lúcids, i molts traspuen rigideses mentals o ideològiques gens positives.

Per començar, el primer dret que està en joc en aquest afer, tal i com reconeix la pròpia legislació educativa, és el dret/deure a l'escolarització que tenen tots els infants i joves fins als 16 anys. Aquesta norma no és cap caprici, sinó una importantíssima concreció del principi de la igualtat d'oportunitats. L'escola és un espai primordial de socialització i convivència, la seva universalització posa el coneixement a l'abast de tothom. Si rebaixam la prevalència d'aquest dret i el supeditam a unes imprecises referències a la laïcitat de l'escola o a la necessitat d'integració cultural dels nouvinguts, qüestions d'altra banda prou importants, estaríem atemptant

contra la primera condició perquè es compleixi la igualtat d'oportunitats, ja que, perquè sigui possible, la condició indispensable és que tots els infants puguin entrar a l'escola.

L'element de justificació dels partidaris de la possibilitat de proscriure Fàtima de l'escola ha estat, per a alguns, l'argument que el mocador és un element ofensiu per als drets humans. Però, què hi diu, a això, la pròpia Fàtima? S'ha de suposar que la seva elecció, si és lliure, ha de ser respectada en nom d'aquests mateixos drets, no és cert? Perquè si és obligada a treure's l'hijab en nom del valor de la llibertat -un dels drets humans bàsics-, i en realitat la seva elecció és portar el mocador, ens trobam amb un conflicte bastant ridícul entre un valor universal i el seu exercici real per part d'un individu. I per a mi, la clau de tot plegat rau aquí. L'escola ha d'afavorir el diàleg i l'intercanvi cultural, ha d'oferir a Fàtima i a tots els infants el coneixement dels valors de la nostra cultura i la nostra societat, perquè a poc a poc els puguin anar interioritzant i fent seus, sense impositcions i sense negar el dret a la diferència. Si l'escola pretén educar en la llibertat, és a dir, educar perquè cada infant, a mesura que creix, vagi essent l'amo de la seva pròpia vida, mal començament serà aquell que parteixi d'unes ordres que, en lloc d'afavorir l'obertura i la permeabilitat dels alumnes que procedeixen d'un altre àmbit cultural, estimulin el rebuig i el tancament.

En definitiva, la qüestió no és si Fàtima va a l'escola amb hijab o sen-

fa 20 anys

se, sinó si fa una o altra cosa per decisió pròpia, sense coaccions. Ni de la seva família, ni de la comunitat educativa. He dit abans que el més lamentable és que aquest debat s'hagi fet enmig de les inevitables turbulències d'una polèmica concreta. Per contra, quan les intervencions en matèries delicades es fan sense al·lèrgies i amb petites passes, cada dia, és quan aconseguim els resultats més positius. I no cal sortir de ca nostra per trobar un bon exemple. A les Illes Balears, i gràcies a un acord entre els Serveis Socials i la Conselleria d'Educació, ja fa dos anys que funcionen les comissions d'absentisme. En efecte, davant el nombre preocupant de casos d'absentisme escolar, en moltes ocasions relacionats amb alumnes immigrants, varem decidir impulsar una línia de treball preventiva -la prevenció sempre és millor que l'actuació a posteriori, quan el mal ja està fet-. Així, es varen crear les comissions d'absentisme, en les quals hi prenen part els ajuntaments, les mancomunitats, i la pròpia Conselleria d'Educació, en un treball conjunt entre Serveis Socials i la comunitat educativa. El resultat és que en dos anys s'han reduït de manera molt notable els casos d'absentisme, amb l'aportació de tots aquells que coneixen el problema, perquè el viuen cada dia i, per tant, hi poden actuar, i amb la complicitat activa, que no és gens fàcil, de les pròpies famílies dels infants en risc d'absentisme. No és aquesta via molt més eficaç i positiva que els estèrils debats crispats, que sols estimulen el sensacionalisme i la intransigència?

Catalina Bover i Nicolau

Pel maig del 82, ES SAIG dedicava la portada a la festa d'en Camestortes i feia una ressenya de la Rua, més concorreguda, animada i participativa que l'any anterior, l'any de la seva recuperació. L'editorial estava dedicat a les Normes Subsidiàries, que en aquells moments estaven fent un camí que semblava no tenir aturall. Entre moltes altres coses, deia aquest editorial: "Començam per subratllar la necessitat que Algaida té de regu-

lar la seva situació urbanística. Fins ara ha viscut sense unes normes clares i els resultats ben a la vista estan. El mal que s'ha fet és molt, hi ha paisatges -urbans i rústics- destrossats i ja irrecuperables. Però encara se'n pot fer més de mal si no es posa remei aviat". Recordem que tot això era fa vint anys.

L'ajuntament informava amb detall sobre el pressupost municipal per a 1982 que pujava a 21 milions de pessetes; i a la Xerradeta, firmada per en Delfí, en Miquel Llompart, president de la Comissió d'Hisenda, explicava l'evolució dels pressuposts, criteris per a la seva elaboració i altres aclariments. Com que una partida es destinava en exclusiva a Pina, en Xesc Oliver feia, a la seva secció, suggeriments al respecte.

Ja que estam amb l'ajuntament, direm que en una carta oberta n'Andreu Gelabert "Trinxet" justificava la seva dimissió com a regidor per motius de salut. I en Pep Manila publicava una segona col·laboració sobre "L'algaidí davant el seu ajuntament".

No eren bones les notícies d'en Joan Trobat referents al C. E. Algaida, cuer a la classificació de Preferent; ben al contrari de la situació actual. També hi havia moguda a la Societat de Caçadors després de la dimissió d'en Rafel Vidal: després d'una reunió frustrada per falta de candidats, a la segona va sortir elegit president en Francesc Antich Trobat.

Finalment, direm que les pàgines centrals les ocupava un article de Pere Mulet sobre Punxuat, que explicava detalls de la seva restauració tot just acabada, restauració que el nou propietari havia fet amb una subvenció de prop de tretze milions de la Direcció General de Patrimoni Artístic; hi havia fotografies, però les reproduccions eren, encara, bastant deficientes.

comunicat

Algaida ajuda la Fundació Campaner de lluita contra el Noma

La comissió organitzadora de la Festa d'en Camestortes us fa saber que gràcies a les aportacions dels veïns i veïnes d'Algaida s'ha aconseguit recaptar la quantitat de **1207,93 €**, que equival a **200.982 PTA**.

Aquests doblers s'han aconseguit a partir dels guanys que va proporcionar el bar que es va muntar al ball de disfresses del passat 9 de febrer a la Placeta des Sitjar i del sorteig de diferents productes donats pels comerços i empreses d'Algaida.

La quantitat recaptada es destinarà íntegrament a la Fundació Campaner que lluita contra el Noma, una malaltia coneguda com la lepra del segle XXI.

Els integrants de la Comissió Organitzadora de la Festa d'en Camestortes volem fer públic el nostre agraïment a totes les persones, comerços i empreses que han col·laborat en aquesta primera part de campanya d'ajuda als infants afectats pel Noma. De forma especial volem donar les gràcies a l'Ajuntament i a la Parròquia d'Algaida pel suport organitzatiu que ens han presat. Us recordam que el pròxim 30 de març, com a continuació de les activitats d'ajuda a la Fundació Campaner, es celebrarà un concert solidari al Cafè S'Acadèmia amb l'actuació especial de S'Arrual.

Comissió Organitzadora

una xerradeta amb...

Mercè Ogazón de la Fundació Campaner

...on són operats a Son Dureta, de forma desinteressada pels metges a les hores en què els quiròfans no estan ocupats. Una vegada recuperats tornen als seus països, però, no amb la seves famílies, queden a una casa d'acollida que va construir la fundació, que també s'encarrega de cercar famílies a Mallorca per acollir els nins i nines que vénen. Han de ser famílies disposades a tenir aquests infants un parell de mesos, acompanyar-los al metge i assistir-los durant i després de l'operació.

A la conferència on es va presentar la fundació a Algaida, el passat mes de febrer, al Casal Pere Capellà, en Pep Campaner va contar que aquests nins que tenen la Noma són rebutjats per les seves famílies.

No les accepten perquè veuen la malaltia com un càstig diví. Ja de petits els fan talls a la cara i els amaguen. Una vegada curats, quan tornen a Níger són igualment rebutjats. És una cultura molt diferent a la nostra.

Quina és l'actitud de les famílies mallorquines que acullen a aquests nins i nines?

La gent en principi no sap com ha de reaccionar, jo ho entenc, no saben el que han de fer. El millor és que aquests al·lots tenen una facilitat d'integració impressionant. Actualment a Mallorca hi ha quatre infants: na Iana de quatre anys, na Fanna de nou, n'Abdul de quinze i en Mamadu de deu. La primera possiblement es quedi a aquí amb la parella que la té acollida, na Fanna viu amb la meva germana i dia 24 de març tornarà cap al seu país. Durant la seva estada a Mallorca, van a escola i tots parlen el mallorquí perfectament. Experimenten un canvi molt fort, aquí tenen per menjar, cosa que per allà no sempre és possible. Però el canvi que experimenten no tan sols és a nivell material, també és a nivell afectiu, allà són rebutjats per la societat i aquí troben l'afecte de tots els que els envolten.

Ens contes com han anat els actes que heu organitzat a Algaida i quins són els que teniu en marxa?

Bé, com he dit, el primer va ser la conferència i presentació al Pere Capellà. En Pep Campaner i la meva germana quedaren molt contents per la resposta del públic. Llavors el vespre del Camestortes, muntàrem un servei de bar i menjar, durant el ball que es va organitzar a la placeta des Sitjar, a més d'unes rifes. En total vàrem recaptar 1207,93 € (200 982 PTA). El proper dia 10 de març hem organitzat un dinar solidari a les Cases de Son Sant Martí, el preu del tiquet és de 18 €; aquest acte es fa a nivell de tota l'illa. Per acabar, dia 30 de març hem organitzat un concert a S'Acadèmia, on actuarà S'Arrual. No es farà pagar entrada, però es podrà fer una aportació voluntària i durant la vetlada també farem un parell de rifes. Els actes que hem organitzat a Algaida han estat possibles gràcies a la col·laboració d'Algaida Solidari, l'ajuntament, la biblioteca, l'esplai, el Casal de Joves, la parròquia i la comissió de la festa d'en Camestortes. A més de tota la gent que hi ha participat i a la qual des d'aquí vull donar les gràcies.

Na Mercé i en Ricard tenen la intenció de viatjar aquest estiu a Níger a conèixer aquesta realitat, si tot va bé hi estaran quinze dies. Si voleu més informació d'aquesta ONG la podeu aconseguir al telèfon 609 04 83 35.

El passat dia 28 de febrer es lliuraren les distincions de la Comunitat Autònoma amb motiu de la celebració del Dia de les Illes Balears i en Josep Campaner rebé un dels premis Ramon Llull.

Biel Sastre

una xerradeta amb...

Mercè Ogazón de la Fundació Campaner

Na Mercè Ogazón és una algaidina que des de fa tres mesos treballa en favor de la gent necessitada. Ho fa dins una ONG (Organització No Governamental), la Fundació Campaner, dedicada a l'ajuda d'infants que pateixen la Noma, l'anomenada lepra del segle XXI. Na Mercè ha estudiat Formació Professional II (Puericultura) i actualment fa un curs d'auxiliar clínic de manescal (li agraden molt els animals). Treballa de monitora al menjador d'un col·legi de Llucmajor i fa classes de teatre als nins i a les nines de tres, quatre i cinc anys de les Escoles d'Algaida. Durant cinc anys ha estat monitora del Grup d'Esplai, ara ho ha deixat, perquè troba que s'ha de donar pas al mes joves.

Quan començares a interessar-te per la Fundació Campaner?

Tot va començar quan vaig conèixer les nines de Níger que té acollides la meva germana. La seva parella és l'actual president de la fundació, en Joan Gelabert. La meva germana és de Costitx com en Pep Campaner, el fundador d'aquesta organització.

Quins són els motius pels quals una al·lota com tu s'acosta a una ONG com aquesta?

Crec que és una manera desinteressada de col·laborar amb gent que ho necessita. Poder ajudar aquests nins i nines que no tenen res, quan nosaltres tenim de tot, és molt gratificant.

La Fundació Campaner treballa amb nins i nines que pateixen la Noma. Què és aquesta malaltia?

L'anomenen la lepra del segle XXI, és una malaltia que pateixen alguns infants del tercer món que viuen en condicions precàries: manca d'alimentació i de condicions higièniques. La malaltia la provoca una bactèria que afecta les zones blanques de la cara. Es menja els llavis, els músculs

facials i el paladar i acaba per immobilitzar la mandíbula, de tal manera que els afectats no poden menjar i arriben a morir de fam. Es pot aconseguir aturar la Noma amb una simple injecció de penicil·lina i canviant els hàbits de vida. Però la majoria de casos estan tan avançats que no queda més remei que sotmetre els infants a intervencions de cirurgia estètica.

Quina és la tasca que duu a terme la Fundació Campaner?

El seu objectiu és desplaçar-se per diferents àrees de Níger per localitzar els nins i nines que pateixen aquesta malaltia i dur-los a Mallorca...

